

Prolog

Los Angeles, 2012

NOPTILE ÎN CARE SE ȚINEA PIAȚA UMBRELOR ERAU PREFERATELE LUI KIT.

Erau nopțile când i se permitea să iasă din casă pentru a-l ajuta pe tatăl lui la stand. De la șapte ani se ducea la Piața Umbrelor. Opt ani mai târziu, avea aceeași senzație de șoc și uimire când trecea pe Kendall Alley, prin Old Town Pasadena, ducându-se spre zidul acela gol de cărămidă — ca apoi să treacă prin el și să intre brusc într-o explozie de lumină și culoare.

Ceva mai departe erau magazinele Apple, unde se vând gadgeturi și laptopuri, Cheesecake Factory și magazine de produse organice, American Apparel și buticuri la modă. Dar aici, aleea se deschidea către o piață imensă, cu protecții pe toate părțile, ca să împiedice intrarea vreunui neatent în Piața Umbrelor.

Piața Umbrelor din Los Angeles apărea în nopțile calde, când exista și nu exista, în același timp. Kit știa că atunci când trecea printre rândurile de standuri frumos decorate pășea într-un loc care avea să dispară odată cu primele raze ale soarelui.

Dar cât timp exista, el se bucura de ea. Era ceva să ai Darul pe care nu-l mai are nimeni. „Darul”, așa îl numea tatăl lui, deși lui Kit nu i se părea că seamănă cu un dar. Hyacinth, prezicătoarea cu părul violaceu de lavandă, care avea standul în capătul pieței, îl numea Vederea.

Lui Kit i se părea o denumire mai potrivită. La urma urmei, diferența dintre el și copiii obișnuiți era că el putea să vadă lucruri pe care ei nu le vedeau. Chestii inofensive, de multe ori, spiriduși care ieșeau din iarba uscată, crescută prin crăpăturile trotuarelor, fețele palide ale vampirilor noaptea în benzinării, un bărbat care bătea darabana pe tejgheaua unui restaurant — când se uita mai bine, Kit își dădea seama că degetele lui erau de fapt gheare de vârcolac. Asta i se întâmpla de când era mic și tatăl lui fusese la fel. Vederea era o moștenire de familie.

Cel mai greu era să nu reacționeze la toate astea. Într-o după-amiază, când venea de la școală, văzuse o haită de vârcolaci care se sfâșiau între ei într-un părculeț gol. A stat acolo pe trotuar și a țipat până a venit poliția, dar poliția nu avea ce să vadă. După episodul ăsta, tatăl său l-a ținut mai mult acasă, să învețe singur din tot felul de cărți vechi. Se juca pe calculator în subsol și ieșea rar din casă ziua, sau atunci când se ținea Piața Umbrelor.

În Piață nu-și mai făcea probleme dacă reacționa la ceva. Piața era colorată și bizară chiar și pentru locuitorii ei. Erau acolo ifriți care dădeau spectacole cu djinni ținuți în lesă, fete *peri* frumoase care dansau în fața standurilor unde se vindeau pulberi sclipitoare și periculoase. O *banshee* conducea un chioșc în care, dacă intrai, ți se spunea când o să mori, deși Kit nu putea să-și dea seama cine ar vrea să știe chestia asta. Un spiriduș se oferea să-ți găsească lucruri pe care le-ai pierdut, iar o vrăjitoare tânără, cu părul scurt, de un verde strălucitor, vindea brățări și pandantive fermecate, care pot face pe cineva să se îndrăgostească de tine. Când Kit s-a uitat la ea, ea i-a zâmbit.

— Hei, Romeo! Tatăl lui l-a împins ușor cu cotul în coaste. Nu te-am adus aici să flirtezi. Ajută-mă să pun firma.

A împins taburetul spre el și i-a dat o pancartă de lemn pe care era scris cu litere arse firma lui, LA JOHNNY ROOK.

Nu era o denumire prea creativă, dar tatăl lui Kit nu dăduse niciodată pe afară de imaginație. Ceea ce era destul de ciudat, se gândea Kit în timp ce se urca pe scaun să agațe firma, pentru cineva care avea în lista de clienți magicieni, vârcolaci, vampiri, spirite, suflete pierdute, zombi și, la un moment dat, chiar o sirenă (se întâlneră pe ascuns la SeaWorld).

Totuși, poate că o firmă banală era mai bună. Tatăl lui Kit vindea niște poțiuni și pulberi — pe sub masă vindea chiar și un soi de arme, nu se știe cât de legale —, dar nu astea îi aduceau pe oameni la standul lui. Chestia era că Johnny Rook știa niște lucruri. Nu era ceva să se întâmple în Lumea de Jos a Los Angelesului și el să nu știe, nu era nimeni atât de puternic încât să nu dețină el vreun secret despre persoana aceea sau cum să iei legătura cu ea. Era tipul care deținea informația și, dacă aveai bani, el ți-o vindea.

Kit a sărit jos de pe scaun și tatăl lui i-a dat două bancnote de cincizeci de dolari.

— Du-te și schimbă-i la cineva, a spus el, fără să se uite la Kit. Își scosese de sub tețghea registrul roșu de încasări, ca să vadă probabil cine mai are să-i dea bani. N-am mărunț, a adăugat.

Kit a dat din cap și a ieșit rapid din stand, fericit că pleacă. Orice sarcină i se dădea era pentru el un prilej de a hoinări. A trecut pe lângă un stand împodobit cu flori albe, care răspândeau un miros dulce, amețitor, apoi pe lângă unul în fața căruia câteva persoane îmbrăcate în haine scumpe împărțeau fluturași. Pe firma lor scria: PARȚIAL SUPRANATURAL? NU EȘTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR! LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAȚA TA!

O femeie brunetă, cu buzele roșii, a vrut să-i dea un fluturaș. Când a văzut că el nu vrea să-l ia, a aruncat o privire arzătoare pe lângă el către Johnny, care a zâmbit. Kit și-a dat ochii peste cap — erau un milion de culte și cultulețe care încercau să răspândească venerarea a tot soiul de demoni sau îngeri. Nu păreau să aibă cine știe ce succes.

S-a dus la unul dintre standurile lui preferate și și-a cumpărat un pahar de granita roșie, care avea gust de fructul pasiunii și zmeură și frișcă la un loc. Întotdeauna era atent de unde cumpăra ceva — erau

în Piață niște bomboane și băuturi care puteau să te nenorocească pe viață —, dar nimeni nu încerca să-i facă vreo porcărie fiului lui Johnny Rook. Johnny Rook știa câte ceva despre fiecare. Enervează-l numai și o să descoperi că secretele tale nu mai sunt secrete pentru nimeni.

Kit s-a întors să se uite la vrăjitoarea cu bijuterii fermecate. Ea nu avea stand; ca de obicei, stătea pe un sarong cu imprimeuri, genul ăla de cârpă ieftină pe care poți să o cumperi de la Venice Beach. Când s-a apropiat de ea, a ridicat capul.

— Hei, Wren, a salutat-o el.

Se îndoia că e numele ei adevărat, dar în Piață toată lumea îi spusese așa.

— Salut, frumușelule. S-a tras puțin într-o parte să-i facă loc și toate brățările de la mâini și de la picioare i-au clincănit. Ce te aduce pe la umilul meu sălaș?

El s-a așezat pe jos lângă ea. Avea niște blugi vechi, rupți în genunchi. I-ar fi plăcut să poată păstra banii pe care îi dăduse tatăl lui, să-și cumpere niște haine.

— M-a trimis tata să-i schimb două hârtii de cincizeci.

— Ssst. A fluturat ușor mâna spre el. Sunt oameni care ar fi în stare să-ți ia gâtul pentru două de cincizeci și după aia ți-ar vinde sângele, zicând că e focul dragonului.

— Mie, nu, a spus Kit, sigur pe el. Nimeni de aici nu se atinge de mine. S-a aplecat spre ea: Decât dacă vreau eu.

— Și eu care credeam că nu mai am amulete pentru flirturi nerușinate.

— Eu *sunt* amuleta ta de flirturi nerușinate.

Kit le-a zâmbit unor tipi care treceau pe lângă ei, un băiat înalt, frumos, cu o șuviță albă în părul întunecat și o față brunetă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Ei l-au ignorat. Wren însă a devenit atentă la vederea altor doi vizitatori ai Pieței, care veneau în spatele tinerilor, un tip solid și o femeie cu părul castaniu împletit într-o coadă care îi atârna pe spate, ca o funie.

— Amulete de protecție? i-a întrebat ea cu voce puternică. Garanție să vă țină în siguranță. Am și de aur și de alamă, nu numai de argint.

Femeia a cumpărat un inel cu piatra lunii, după care a plecat sporovăind cu bărbatul.

— De unde știai că sunt vârcolaci? a întrebat-o Kit.

— După privirea ei, a spus Wren. Vârcolacii sunt cumpărători impulsivi. Imediat le fug ochii după un obiect făcut din argint. A oftat. De când cu crimele alea, fac afaceri de nota zece cu amuletele de protecție.

— Ce crime?

Wren s-a strâmbat.

— Un soi de magie dementă. Au apărut niște cadavre, acoperite de cuvinte din limbile demonice. Arși, înecați, cu mâinile tăiate — tot felul de zvonuri. Cum de *nu* ai auzit? Tu nu ascuți ce se vorbește?

— Nu, a spus Kit. Nu prea.

El se uita după cuplul de vârcolaci care se duceau înspre capătul nordic al Pieței, acolo unde licantropii mergeau de obicei să-și cumpere ce le trebuie lor — veselă din lemn sau din fier, ghivece cu mă-rul-lupului, pantaloni cu capse (cel puțin așa credea el).

Cu toate că Piața era locul în care se întâlneau repudiații, de obicei fiecare specie avea locul ei favorit. Era o zonă în care vampirii se adunau să cumpere sânge cu arome sau să-și caute noi subjuogați dintre cei care își pierduseră stăpânii. Erau pavilioane împodobite cu viță-de-vie și flori în care spiritele naturii pluteau ușor, în timp ce vindeau amulete și ghiceau în șoaptă viitorul. Acestea se țineau mai departe de ceilalți, fiindcă nu aveau voie să facă afaceri ca ei. Magicienii, cei mai rari și mai temuți, aveau tarabele chiar la marginea pieței. Toți aveau câte un semn distinctiv, care le indica puterea demonică, unii aveau coadă, alții aripi sau coarne răsucite. Kit văzuse odată o magiciană care avea pielea absolut albastră, ca un pește.

Și mai erau cei cu Vederea, cum erau Kit și tatăl lui, oameni obișnuiți, care aveau abilitatea de a vedea lumea din umbră, care puteau să străpungă cu privirea iluziile magice. Și Wren era la fel: o vrăjitoare autodidactă, care îl plătise pe un magician să o învețe câteva vrăji elementare, dar nu făcea paradă de asta. Oamenii n-aveau voie, teoretic,

să facă magie, dar în secret mulți plăteau să învețe vrăji. Puteai să faci bani buni cu așa ceva, asta dacă nu te prindeau. . .

— Vânătorii de umbre, a spus Wren.

— De unde știi că mă gândeam la ei?

— Fiindcă sunt chiar acolo. Doi.

A arătat cu bărbia spre dreapta, cu ochii plini de îngrijorare.

De fapt, toată Piața era alarmată, iar vânzătorii începuseră să-și ascundă pe neobservate sticlele și cutiile cu otrăvuri și poțiuni și amulete cap-de-mort. Djinnii în lesă se ascundeau în spatele stăpânilor. Fetele *peri* se opriseră din dans și se uitau la vânzătorii de umbre, iar fețișoarele lor frumoase erau acum reci și împietrite.

Erau doi, un băiat și o fată, probabil de vreo șaptesprezece-opt-sprezece ani. Băiatul avea părul roșu, era înalt și athletic; Kit nu putea să vadă chipul fetei, numai părul ei blond și bogat, care îi ajungea până la mijloc. Avea o sabie aurită prinsă în curele pe spate și pășea cu o siguranță de sine pe care nu aveai cum s-o mimezi.

Amândoi erau echipați cu hainele alea negre din material gros, protector, care arătau clar că aparțin nefilimilor — jumătate om, jumătate înger, stăpânii incontestabili ai tuturor creaturilor supranaturale de pe pământ. Aveau câte un Institut (un fel de secții masive de poliție) aproape în fiecare mare oraș de pe planetă, de la Rio la Bagdad, Lahore sau Los Angeles. Cei mai mulți erau născuți vânzători de umbre, dar puteau să îi transforme și pe oameni în vânzători de umbre dacă aveau ei chef. Erau disperați să-și sporească numărul, fiindcă mulți se pierduseră în Războiul Întunecat. Se zvonea că răpesc orice persoană sub nouăsprezece ani care li se pare că are cât de cât stofă de vânzător de umbre.

Cu alte cuvinte, orice persoană care are Vederea.

— Se duc spre chioșcul tatălui tău, a șoptit Wren.

Avea dreptate. Kit s-a încordat când a văzut cum cei doi trec printre tarabe fără să se uite la ele, ducându-se drept spre chioșcul cu firma

LA JOHNNY ROOK.

— Ridică-te!

Wren era deja în picioare și i-a făcut semn lui Kit să se ridice. S-a aplecat și și-a strâns toate mărfurile în pânza pe care stătuseră până atunci. Kit a observat un desen ciudat pe care îl avea pe dosul palmei, un simbol ca niște valuri de apă sub o flacără. Poate și-l făcuse singură.

— Trebuie să plec, a spus Wren.

— Din cauza vânătorilor de umbre? a întrebat-o el surprins, după ce s-a ridicat ca să-i dea voie să-și strângă lucrurile.

— Ssst.

S-a îndepărtat în grabă, cu părul ei colorat fluturând.

— Ciudat, a mormăit Kit și a pornit spre chioșcul tatălui său.

A luat-o printr-o parte și s-a apropiat cu capul în jos și cu mâinile în buzunare. Era sigur că tatăl lui o să țipe la el că a venit în fața vânătorilor de umbre — mai ales de când cu zvonurile astea care spuneau că răpesc orice mundan de sub nouăsprezece ani care are darul Verderii —, dar nu putea rezista tentației de a trage cu urechea.

Fata blondă stătea aplecată, cu coatele sprijinite de tejghea.

— Îmi pare bine să te văd, Rook, a spus ea cu un zâmbet trufaș.

E drăguță, s-a gândit Kit. Era mai mare ca el, iar băiatul care o însoțea era mult mai înalt ca el. Și ea era vânător de umbre. Așa că el n-avea nicio șansă, dar oricum era drăguță. Avea brațele descoperite, iar pe unul dintre ele era o cicatrice palidă, care se întindea de la cot până la încheietura mâinii. Și tatuaje negre, niște simboluri ciudate care îi acopereau aproape toată pielea. Unul se vedea puțin din V-ul cămășii. Erau rune, Pечеți vrăjitoarești care le dădeau putere vânătorilor de umbre. Numai ei puteau să le aibă. Dacă desenai una de-asta pe pielea unui om normal sau a unuia din Lumea de Jos, înnebunea.

— Și ăsta cine e? a întrebat Johnny Rook, arătând cu bărbia spre băiatul vânător de umbre. Faimosul *parabatai*?

Kit s-a uitat la cei doi cu și mai mult interes. Toată lumea care auzise de nefilimi știa ce sunt *parabatai*-i. Doi vânători de umbre care își jurau unul altuia devotament platonice pentru totdeauna, să lupte mereu alături de celălalt. Să trăiască și să moară pentru celălalt. Jace

Herondale și Clary Fairchild, cei mai cunoscuți vânători de umbre din lume, aveau câte un *parabatai*. Până și Kit știa asta.

— Nu, a spus fata trăgănat, luând în mână un borcan cu lichid verzui de lângă casa de marcat.

Se presupunea că e poțiune de dragoste, deși Kit știa că multe borcane nu aveau în ele decât apă cu colorant alimentar.

— Nu e chiar locul preferat pentru Julian, a spus fata, apoi s-a uitat puțin prin Piață.

— Eu sunt Cameron Ashdown.

Vânătorul de umbre cu părul roșu a întins mâna spre Johnny, iar acesta, cu un aer deconcertat, i-a strâns-o. Kit a profitat de ocazie și s-a strecurat în spatele tejghelei.

— Sunt *prietenul* Emmei.

Blonda — Emma — s-a strâmbat, aproape imperceptibil. Cameron Ashdown o fi acum prietenul ei, s-a gândit Kit, dar n-ar pune pariu că va mai fi mult timp.

— Ha! a făcut Johnny și i-a luat din mână borcanul. Deci presupun că ai venit să termini ce-ai început.

A scos din buzunar ceva care semăna cu o bucată de pânză roșie. Kit s-a holbat la ei. Ce putea să fie așa de interesant la bucata aia de cârpă?

Emma și-a îndreptat spatele. Acum părea nerăbdătoare.

— Ai găsit ceva?

— Dacă o pui în mașina de spălat împreună cu rufe albe, îți va face sigur șosetele roz.

Emma a luat pânza cu o privire încruntată.

— Vorbesc serios. Nu știi pe câți a trebuit să mituiesc ca să fac rost de ea. A fost în Labirintul Spiralat. Este o bucată din cămașa pe care o purta mama mea când a fost ucisă.

Johnny a ridicat mâna.

— Știu. Am vrut doar să... .

— Nu fi sarcastic. *Eu* sunt sarcastică și ironică. Tu nu trebuie decât să te lași scuturat de informații.

— Sau plătit pentru ele, a spus Cameron Ashdown. E bine și să fii plătit pentru informații.

— Uite ce e, n-am cum să te ajut, a spus tatăl lui Kit. Aici nu e vorba de magie. E doar o cârpă. Ruptă și înmuiată în apă de mare, dar tot cârpă.

Dezamăgirea s-a văzut clar și fără echivoc pe fața fetei. Ea nu a făcut nicio încercare s-o ascundă, a luat doar cârpa și a băgat-o în buzunar. Kit a simțit fără să vrea un fel de milă pentru ea și asta l-a surprins — nu credea că o să compătimizească vreodată un vânător de umbre.

Emma s-a uitat la el, de parcă ar fi zis Kit ceva.

— Deci, a spus ea, cu o sclipire rapidă în ochi, ai și tu darul Vederii, ca tatăl tău, nu-i așa? Câți ani ai?

Kit a înghețat. Tatăl lui s-a așezat imediat în fața lui, ca să nu-l mai vadă Emma.

— Eu credeam că vrei să mă întrebi ceva despre crimele care au avut loc în ultimul timp. Nu ești la curent, Carstairs?

Se pare că Wren avusese dreptate, s-a gândit Kit — toată lumea știa de crimele astea. Și-a dat seama după nota de avertisment pe care o avea vocea tatălui său că ar fi cazul să se facă nevăzut, dar era blocat în spatele tejghelei și n-avea pe unde să plece.

— Am auzit niște zvonuri despre mundani morți, a spus Emma.

În general, vânătorii de umbre rosteau cu un dispreț total cuvântul prin care îi desemnau pe oamenii normali. Dar Emma părea doar obosită.

— Noi nu investigăm cazurile în care mundanii se omoară între ei. Asta-i treaba poliției.

— Au fost și spirite ale naturii moarte, a spus Johnny. O parte dintre cadavre erau spirite ale naturii.

— Nu *putem* să le investigăm, a spus Cameron. Doar știi asta. Pacea Rece ne-o interzice.

Kit a auzit un murmur slab venind dinspre chioșcurile din apropiere, un sunet care l-a făcut să-și dea seama că nu e singurul care trage cu urechea.

Pacea Rece era Legea vânătorilor de umbre. Fusese adoptată cu vreo cinci ani în urmă. Nici nu își amintea prea bine cum fusese înainte de ea. Oricum, ei o numeau Lege. În realitate, erau mai mult pedepse.

Când Kit avea zece ani, războiul dintre repudiați și vânătorii de umbre zguduise universul. Un vânător de umbre, Sebastian Morgens-tern, se ridicase împotriva alor săi, mergând din Institut în Institut, distrugându-i pe ocupanții acestora, punând stăpânire pe trupurile lor ca să-i forțeze să lupte pentru el ca o armată de sclavi cu creierul spălat. Aproape toți vânătorii de umbre de la Institutul din Los Angeles fuseseră uciși sau luați de el.

Kit mai avea uneori coșmaruri cu asta, cu râuri de sânge pe holuri pe care nu le văzuse niciodată, cu pereți pictați cu runele nefilimilor.

Sebastian fusese ajutat de neamul spiritelor naturii în încercarea lui de a-i distruge pe vânătorii de umbre. Kit învățase la școală despre zâne: niște creaturi mici și simpatice care trăiau în copaci și purtau pălării de flori. Neamul spiritelor naturii nu era deloc așa. În rândul lor găseai de la sirene, elfi și kelpii cu dinți de rechin, până la aristocrația spiritelor naturii, cele care aveau gradul cel mai înalt la curțile lor. Spiritele naturii aristocrate erau înalte, frumoase și înfricoșătoare. Erau împărțite în două grupuri: Curtea Elfilor Luminii, un loc periculos, stăpânit de o regină pe care n-a mai văzut-o nimeni de mulți ani, și Curtea Elfilor Întunericului, un loc sumbru, plin de pericole și magie neagră, condus de un rege ca un monstru legendar.

Cum spiritele naturii erau creaturi din Lumea de Jos și juraseră loialitate vânătorilor de umbre, trădarea lor era de neiertat. Vânătorii de umbre le pedepsiseră crunt printr-o acțiune care ajunsese să fie cunoscută acum drept Pacea Rece: le-au silit să plătească sume uriașe pentru reconstruirea clădirilor distruse pe care le aveau vânătorii de umbre, le-au confiscat armatele și le-au dat ordin celorlalți repudiați să nu le ajute niciodată. Pedepsa dată celui care ar fi ajutat un spirit al naturii era foarte severă.

Spiritele naturii erau un popor mândru, străvechi și magic, cel puțin așa se spunea. Kit le știa ca fiind doar distruse. Cei mai mulți dintre repudiați și locuitori din ținutul adumbrat aflat între lumea mundană și cea a vânătorilor de umbre nu le antipatizau și nici nu le prea purtau

pică. Dar niciunul dintre ei nu era dispus să încalce hotărârea vânătorilor de umbre. Vampirii, vârcolacii și magicienii păstrau cu toții distanța față de ele, mai puțin în locurile astea precum Piața Umbrelor, unde banii contau mai mult decât Legea.

— Serios? a făcut Johnny. Și dacă ți-aș spune că trupurile lor erau pline de înscrisuri?

Emma a ridicat capul brusc. Ochii ei erau căprui-închis, aproape negri, contrastând puternic cu părul ei blond.

— Cum ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ce fel de înscrisuri? În aceeași limbă în care erau înscrisurile de pe trupul părinților mei?

— Nu știi, a spus Johnny. Doar atât am aflat. Oricum, mi se pare dubios, nu crezi?

— Emma, a spus Cameron alarmat. Celor din Conclav n-o să le placă asta.

Conclavul erau guvernul vânătorilor de umbre. Din câte știa Kit, nimic nu le plăcea lor.

— Nu-mi pasă, a spus Emma.

Era clar că uitase complet de Kit; se uita la tatăl lui cu ochii aprinși.

— Spune-mi ce e de spus. Îți dau două sute.

— Bine, dar prea multe nu știu, a spus Johnny. Cineva e înșfăcat și câteva nopți mai târziu e găsit mort.

— Și când a fost ultima oară „înșfăcat” cineva? a întrebat Cameron.

— Acum două nopți, a răspuns Johnny, în mod clar convins că își merita banii. Probabil că mâine-noapte i se va găsi cadavru. Tot ce-aveți de făcut e să apăreți acolo și să-l prindeți pe cel care-l aruncă.

— Și de ce nu ne spui și cum să facem asta? a întrebat Emma.

— Umblă vorba că următorul cadavru o să fie abandonat în West Hollywood. La barul Sepulcru.

Emma a bătut din palme, încântată. Prietenul ei i-a rostit iar numele, pe tonul acela de avertizare, dar și Kit ar fi putut să-i spună că-și pierde

timpul. Nu mai văzuse niciodată o fată așa de încântată de ceva — nici de vreun actor celebru, nici de vreo trupă de băieți, nici de vreo bijuterie. Fata asta practic jubila la gândul unui cadavru.

— Și de ce nu faci *tu* asta, dacă tot ești așa de preocupat de crime? I-a întrebat Cameron pe Johnny.

Are ochi frumoși, și-a spus Kit. Erau o pereche al naibii de frumoasă. Aproape enervant de frumoasă. Se întreba cum o fi arătând faimosul Julian. Dacă era prietenul platonice pentru eternitate al acestei fete, probabil că era un zdrahon.

— Fiindcă nu vreau, a spus Johnny. Pare periculos. Dar vouă vă place pericolul. Nu-i așa, Emma?

Emma a zâmbit. Kit a avut impresia că Johnny o cunoaște destul de bine pe Emma. Era clar că mai venise pe aici și înainte — era ciudat că el o vedea acum pentru prima oară, dar e adevărat că nu venea chiar mereu la Piață. În timp ce ea băga mâna în buzunar și scotea un sul de bancnote pe care i-l întindea tatălui său, Kit se gândea dacă ea o fi fost vreodată la ei acasă. Când îi veneau acasă clienți, tatăl lui îl punea să stea în subsol, unde trebuia să nu scoată niciun sunet. „Oamenii cu care am eu de-a face nu sunt genul de oameni cu care e bine să te întâlnești tu”, doar atât îi spunea.

Odată, Kit a urcat în casă, din întâmplare, când tatăl lui tocmai avea o întâlnire cu niște monștri înfășurați în robe cu glugă. Cel puțin așa i s-a părut lui Kit, că erau monștri: aveau ochii și gura cusute și capetele chele și lucioase. Tatăl lui i-a spus că erau Gregori, Frații Tăcuți — vânători de umbre crestați și torturați prin magie, care deveniseră mai mult decât niște oameni; vorbeau cu mintea și puteau citi gândurile. După asta, Kit nu s-a mai dus niciodată sus când tatăl lui avea o „întâlnire”.

Kit știa că tatăl lui e un infractor. Știa că vinde secrete ca să câștige bani, dar niciodată minciuni: Johnny se mândrea că are numai informații bune. Kit știa că și viața lui se va desfășura probabil după același tipar. E greu să duci o viață normală când te prefaci mereu că nu vezi ce se întâmplă în fața ochilor tăi.

— Ei, mersi de informație, a spus Emma, dând să se îndepărteze de chioșc.

Mânerul de aur al sabiei strălucea în lumina care venea de la tarabele Pieței. Kit se întreba cum era să fii nefilim. Să trăiești printre indivizi care văd ca și tine. Să nu-ți fie frică de pericolele care pândesc din umbră.

— Ne mai vedem, Johnny.

A făcut cu ochiul — spre Kit.

Johnny s-a răsucit spre el, în timp ce fata se pierdea în mulțime alături de prietenul ei.

— I-ai spus ceva? I-a întrebat Johnny. De ce s-a uitat așa la tine?

Kit și-a ridicat mâinile într-un gest de apărare.

— N-am spus nimic, a protestat el. Cred că m-a observat că ascultam.

Johnny a oftat.

— Încearcă să te faci mai puțin observat.

Piața revenise la viață acum, că plecaseră vânătorii de umbre. Kit auzea muzica și gălăgia celor care vorbeau cu însufletire.

— Cât de bine o cunoști pe fata vânător de umbre?

— Pe Emma Carstairs? Vine la mine de ani de zile. Se pare că nu prea îi pasă că încalcă legile nefilimilor. Îmi place de ea, atât cât poate să-ți placă unul de-ăștia.

— Voia să afle cine i-a ucis părinții.

Johnny a deschis un sertar.

— Nu știi cine i-a ucis părinții, Kit. Probabil niște spirite ale naturii. Asta a fost în timpul Războiului Întunecat, a spus, părând foarte mândru de el. Așa c-am vrut s-o ajut. Care-i problema? Și banii vânătorilor de umbre sunt buni.

— Și ai vrut ca vânătorii de umbre să își îndrepte atenția spre altceva în afară de tine, a spus Kit.

Era doar o bănuială, dar, credea el, una îndreptățită.

— Ai vreo chestie în desfășurare?

Johnny a trântit la loc sertarul.

— Poate.

— Pentru cineva care vinde secrete, în mod sigur ții cam multe pentru tine, a bombănit Kit, înfundându-și mâinile în buzunare.

Tatăl lui i-a înconjurat umerii cu brațul, un gest rar de afecțiune.

— Cel mai mare secret al meu, a spus el, ești tu.